

lige begrænsninger i forvaltningsmyndighedernes mulighed for at videregive oplysninger af den nævnte karakter til politi og anklagemyndighed.

Kommissionen finder imidlertid ikke at kunne anbefale en bestemmelse herom. En sådan bestemmelse, hvorefter et spørgsmål om beskyttelsen af mistænkte personers retssikkerhed inden for strafferetsplejen skulle søges varetaget gennem fravigelse af de almindelige betingelser efter forvaltningsloven og persondataloven for videregivelse af oplysninger fra andre myndigheder til politiet, forekommer efter kommissionens flertal ikke nærliggende.

På den baggrund foreslår kommissionens flertal i stedet en bestemmelse, der indebærer en begrænsning i adgangen til at anvende oplysninger som bevis i en straffesag, hvis oplysningerne på et tidspunkt efter, at der er opstået mistanke om et strafbart forhold, er tilvejebragt i forbindelse med gennemførelse af et tvangsindgreb uden for strafferetsplejen eller ved anvendelsen af regler om oplysningspligt. Sådanne oplysninger skal således ikke kunne anvendes som bevis, hvis retten efter en konkret vurdering finder det retssikkerhedsmæssigt betænkeligt. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis der ikke har foreligget hensyn, som kunne begrunde, at myndigheden uden at afvente den videre behandling af sagen i strafferetsplejens former har fremskaffet oplysningerne med henblik på ikke-strafferetlige foranstaltninger mv.

Efter flertallets opfattelse skal den foreslåede begrænsning i adgangen til at benytte beviser kun omfatte straffesager, der behandles ved domstolene, og ikke i de sager, hvor en myndighed efter loven har adgang til administrativt at slutte en straffesag med bøde. I sidstnævnte tilfælde er der efter flertallets opfattelse ikke behov for en sådan bestemmelse, idet pålæggelse af administrative bøder forudsætter, at den mistænkte person erklærer sig skyldig og er villig til at lade sagen afslutte uden behandling ved domstolene.

Et mindretal i kommissionen (fem medlemmer) kan ikke tilslutte sig den foreslåede bestemmelse. Fire medlemmer anfører i den forbindelse bl.a., at der ikke er grund til at hindre, at anklagemyndigheden fremlægger beviser i en straffesag, hvis der ikke er noget at bebrejde forvaltningsmyndigheden i forbindelse med fremskaffelsen af oplysninger, der viser sig at kunne anvendes i en straffesag. Desuden er det efter mindretallets opfattelse ikke klart, efter hvilke kriterier domstolene skal vurdere, om et lovligt tilvejebragt bevis kan anvendes eller skal afskæres.

Mindretallet finder det endvidere problematisk, at domstolene under en straffesag vil skulle vurdere, om der på et bestemt tidspunkt for måske adskillige år si-

den forelå en mistanke med en sådan styrke hos forvaltningsmyndigheden, at forvaltningsmyndigheden burde have afholdt sig fra at gennemføre et kontrolbølg eller anvende en oplysningspligt.

Endelig anfører mindretallet i kommissionen, at det ikke forekommer logisk, at den foreslåede bestemmelse alene omfatter sager, der behandles som straffesager i retten, men ikke tilfælde, hvor en forvaltningsmyndighed efter lovgivningen har adgang til administrativt at afslutte en straffesag med et bødeforlæg. Det påpeges, at grundlaget for en straffesag, der behandles ved domstolene, herved bliver et andet og mere begrænset end det grundlag, som kan anvendes ved administrativ afgørelse af en tilsvarende straffesag.

Der henvises til betænkningen side 153ff.

6.3. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet er enig i, at spørgsmål om som bevis i en straffesag at anvende oplysninger, der måtte blive tilvejebragt i strid med de foreslåede regler om anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter, må afgøres i overensstemmelse med de almindelige principper om afskæring af ulovligt tilvejebragte beviser, jf. herom pkt. 6.1.

Som det fremgår af pkt. 6.2, foreslår kommissionens flertal en begrænsning i adgangen til at benytte lovligt tilvejebragte beviser i straffesager, hvis retten finder det retssikkerhedsmæssigt betænkeligt. Et mindretal i kommissionen er bl.a. ud fra principielle betragtninger imod et sådant forslag.

Som følge af de betænkeligheder, som dette mindretal har anført, har Justitsministeriet nøje overvejet, om flertallets forslag om en begrænsning i adgangen til at benytte lovligt tilvejebragte beviser i straffesager bør medtages i lovforslaget.

Efter en samlet afvejning finder Justitsministeriet ikke, at flertallets forslag bør medtages. Justitsministeriet finder således – ligesom kommissionens flertal er inde på i betænkningen – at man kan have forståelse for en række af de principielle betænkeligheder, som mindretallet har givet udtryk for i kommissionen. Hertil kommer, at domstolene og anklagemyndigheden i deres høringssvar over betænkningen giver udtryk for tilsvarende betænkeligheder ved denne del af lovforslaget.

Justitsministeriet har endvidere lagt vægt på, at den manglende lovfæstelse af flertallets forslag ikke betyder, at anklagemyndigheden i alle tilfælde kan anvende lovligt tilvejebragte oplysninger som bevis i straffesager. I den forbindelse kan der henvises til pkt. 6.1 ovenfor, hvor det er omtalt, at Den Europæiske Men-